

David Nicholls

ÖN ITT ÁLL

David Nicholls

**Ön
itt
áll**

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
You Are Here

Copyright © 2024 by Maxromy Productions Ltd.
Cover map © Crown copyright and database rights 2025
OS Licence AC0000865941.
Maps designed by Barking Dog Art.

Hungarian translation © Szieberth Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIEBERTH ÁDÁM

ISBN 978 963 452 964 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

Képzelt fotók

Marnie-t a jövőt előrevetítő, leendő munkáját, otthonát megjelenítő, ifjonti vízióiban mindig barátok, családtagok vették körül. Soha nem hitte volna, hogy magányos lesz.

Kamaszkorában sűrűn lakott fényképek soraként képzelte el a jövőt. Egymást átkaroló, hol vakutól pirosuló, hol a tábortűz fényében csillogó szemű, hol a tavernában, hol a tengerparton időző barátnőket látott maga előtt, és mindig az ő mosolygós arca volt a középpontban. A későbbi fotók már nem voltak ilyen élesek, és nehéz volt kivenni rajtuk az arcokat, de azért sejteni lehetett, hogy felbukkan majd egy társ, vagy akár gyerekek is a barátnők mellett, akiket nyilván egész életében szeretni fog.

De már hat éve nem fotózott le senkit. Róla pedig az útleveleléhez készült utoljára kép, és akkor is úgy instruálták, hogy ne mosolyogjon. *Hát hová tűnt mindenki?* A most harmincnyel éves Marnie a barátság aranykorában nőtt fel, amikor az embert körülvevő szerető, támogató közösség előbbre való volt, mint a macerás családi élet, a romantika feszült teljesítménykényszere vagy a morcosan letudott munkahelyi kötelezettségek. A késő esti telefonok és üzenetek, a közös kiruccanások, a társasozások mind-mind sokkal izgibbek és kielégítőbbek voltak, mint a kusza szerelmi élete, és egykor jól is ment neki ez a dolog, nem igaz? Ha nem is a lelke, de mindenképp értékes tagja volt a csapatnak, akit nem bálványoznak ugyan, és nem övez rajongás, de egyértelműen kedvelik. Nem az a fajta lány volt, aki kibérel a szülinapjára egy bárt, de azért simán megtelt a huszonegyedikén a kocsmá fölötti különterem, és a harmincadikon is körülültek az olasz étteremben egy hosszú asztalt. A negyvenedikre Marnie azt tervez-

te, hogy majd sétálgatnak a parkban egy-két barátnőjével. Mint amikor a hajdan népszerű banda egyre kisebb helyeken lép fel...

Ahogy teltek az évek, egyre többen morzsolódtak le házasság, majd gyerekvállalás okán, és hol a partnerük nem volt szimpatikus Marnie-nak, hol ő a partnerüknek. Ezek a barátnők Hastingsben, Stevenage-ben, Cardiffban, Yorkban éltek új életüket, amely a tágas terek és a rendezettség jegyében zajlott, Marnie pedig küszködött tovább Londonban. De szedett áldozatokat az apátia és a nemtörődömség is: egyik-másik lánnyal sokáig halogatott köszönőlevéllel silányult a kapcsolata, és eljött az idő, amikor ezt a levelet már kínos lett volna megírni. Persze talán ez a dolgok természetes rendje, hiszen a való élet általában nem táború és ittas twisterezés. Igen, talán a felnőtté válás része, hogy az ember elengedi a pucér fürdőzésekről és mélyenszántó beszélgetésekről szőtt fantazmagóriáit.

Csakhogy az elveszett barátnők helyét senki sem foglalta el, és Marnie mostanra felülvizsgálta a jövőképét, amely immár a függetlenségre, a szép csészéből iszogatott teára, valamint a tévéje, a könyvei és az ágya fölötti totális kontrollra épült. Arra, hogy az óra ketyegésére fittyet hányva ehethet, olvashat, és egy lélek sem zavarhatja köreit, így nem is ítélkezhet fölötte senki. Most már akár arról is fantáziálhatott, hogy ő az utolsó nő a földön. A filozófusok nagy kérdésére, hogy csap-e zajt az erdő mélyén kidőlő fa, nem tudta a választ, de abban biztos lehetett, hogy az ő rezdülései senki más dobhártyáját nem érik el – így rászokott, hogy a tárgyakhoz beszél. *Na ne! Már megint itt vagy?* – viccelődött a fürdőszobában a fal beázott faltájával, a tojásoknak pedig így bókol: *De szép frissek vagytok!* A dugóhúzóval is szívesen évődött, miközben szét húzta a két szárát, és úgy lóbálta a levegőben (*Megvagy!*), amikor pedig látott egy filmben egy nőt, aki hosszas lelkifröccsöt intézett a tükörképéhez, kérdőre vonta a tévét, hogy ugyan ki csinál ilyet?

De ha az ember magában beszél, az olyan, mintha magában szókirakózna: nemigen érheti meglepetés, és nem szembesül komoly

kihívással. Marnie néha nem is vette a fáradságot arra, hogy értelmes szavakat mondjon, inkább kitalált mindenféle hang-effektusokat (*fú-a, pe-tah, flú-a, csa-ha*), amelyek jelentéstartalma folyton változott. Az idő múlását, a napszakok váltakozását a rádió segített számontartani, csak az volt vele a baj, hogy az óránként bemondott hírek egyre erősebb szorongást vagy éppen dühöt váltottak ki Marnie-ból, míg végül oda nem nyúlt, és ki nem tapogatta a kapcsológombot. Zenét is szolgáltatott magának: olyan lejátszólistákat hallgatott, mint „Ami egy kávézóban alap” meg „Zongoraszó esős napokra”, de egyik sem passzolt tökéletesen a kis lakásában töltött, lomhán csordogáló vasárnapokhoz, amelyek a közösségi médiában való bágyadt turkálás, illetve a fékevesztett lájkolgatás jegyében teltek. Azaz jelen volt az online térben, de olyan észrevétlen, anonim módon, mintha a zsúfolt stadionban tapsolna. Az időérzetünket, ugyebár, befolyásolja, hogy hol vagyunk, így egy örökkévalóságnak tűntek a februári délutánok elétkozott órái, a háromtól ötig tartó időszak, miként a hajnalok ugyanezen szakasza is. Ilyenkor Marnie nem agyalhatott máson, csak az unalomig ismert szorongásain és a rég megbánt mulasztásain, vagyis kénytelen volt szembenézni az igazsággal:

Én, Marnie Walsh, a londoni Herne Hill negyed harmincnyolc esztendő lakója, magányos vagyok.

Bizony, nem „visszavonultság” volt ez, és nem is „alkotói magány” vagy pusztán egyedüllét, hanem igazi, tőrőlmetszett magány, és ez a felismerés szégyenérzettel járt, hiszen ha a népszerűség annak jutalma, hogy az ember okos, vagány, menő, vonzó és sikeres, akkor vajon mit jelez a magány? Marnie sosem volt vagány és menő, de azért fogalmatlan sem. Sokszor mondták neki, hogy vicces, és bár tisztában volt vele, hogy ez csapda lehet, soha nem volt szándékosan szarkasztikus vagy rosszindulatú, és sokkal többet gúnyolódott önmagán, mint másokon. Lehet, hogy épp ez volt a baj – legalábbis az exénél előkelő helyre került a bajok hosszú listáján –, de tény, hogy Marnie kedves volt, figyelmes,

és a lehetőségeihez mérten nagylelkű is. Félszeg viszont nem volt, sőt inkább a kelleténél is jobban igyekezett mások kedvében járni, de nem tűnt úgy, mintha ennek bárki is túlzottan örülne.

Van egyrészt az, akik szeretnének lenni, elmélkedett Marnie, másrészt pedig az, akik vagyunk. Ahogy öregszünk, az előbbi lassanként átadja a helyét az utóbbinak, és simán lehet, hogy egyszerűen az vagyok, aki most vagyok: egy olyan ember, aki jobban elvan egyedül. Nem boldogabb, de jobban elvan. Nem introvertált, csak egy olyan extrovertált, akinek már elment a kedve az extrovertáltságtól.

De nem volt romantikus ez a magány, vagy legalábbis csak hébe-hóba volt az. Marnie még a húszas évei végén férjhez ment, majd elvált (ezzel amolyan „csodagyereknek” számított), és az élete eme nagy, központi sorscsapása által gerjesztett érzelmek azóta valamelyest tompultak, de a heg még viszkedett olykor. A válás óta nem volt senkije, legalábbis nem igazán, bár néha megfordult a fejében, hogy jó lenne érezni egy másik test melegét az ágyban, vagy olyan üzenetet kapni, amely nem azonosító kódot vagy átverést tartalmaz. Jó lenne, ha valaki vágyrna rá, kívánná őt... De ne vessük el a sulykot! A romantika, a szerelem rizikós dolog: a sérelmek, az elárultatás, a méltatlanság veszélye sokkal nagyobb súllyal esik latba, mint a vigaszdíj. Marnie-nak leginkább az emberek hiányoztak, konkrétan és általánosságban egyaránt, és bár a társas élet igézetét néha szédítőnek, fárasztónak, félelmetesnek érezte, még mindig jobbnak tűnt, mint a legfelső emelet ötvennégy négyzetméterén egyre kisebbre zsugorodó élete.

Néha úgy gondolta, hogy könnyebb magányosnak maradni, mint prezentálni ezt a magányos embert a világnak, de tudta, hogy ez is csapda, és ha nem csinál valamit, könnyen tartóssá válhat ez az állapot, mint a faanyagba szivárgó víz által ejtett paca.

Szóval ez így nem lesz jó. Muszáj lesz kimozdulnia.

Gigászi erők a talpatok alatt

– Az a dolog trükkje, hogy másképp kell felfognotok az időt. Ha percekben, órákban, napokban vagy akár nemzedékekben gondolkodtok, azzal nem sokra mentek. De ha átállítjátok a léptéket évezredekre, akkor kiderül, hogy mindaz, amit itt láttok, a tavak, a folyók, a hegyek, szóval mindez átmeneti, és mozgásban van. A változások évmilliók alatt zajlanak le. Például ez a völgy sem volt mindig itt: egy nagy gleccser hozta létre, azaz vájta ki, mert a jég mozog ám, igaz, csak egy-két métert halad naponta, de szüntelenül vájja-rágja hatalmas fogaival ezeket a nagy, kerek köveket, és csócsálja a sziklafalat is, és ezt a folyamatot... Hogy is hívjuk?

– Na valaki? Úgy van, glaciális erózió, amelynek két összetevője a...? Ébresztő, lusta banda, tudjátok ti ezt! Igen, a koptatás és a tördelés! Mi olyan vicces, Noah? Mi olyan vicces azon, hogy „koptatás”? Elmondanád az osztálynak? Gondoltam, hogy nem.

– Szóval a jég eszméletlen erőszakos. Durvább, mint a tűz. De nemcsak pusztít, hanem teremt is, például ilyen üregeket, amelyeket úgy hívunk, hogy... Úgy van, cirkuszvölgy, más néven kárfülke, itt, Walesben pedig „kúm”, úgy írják, hogy cé-duplavé-em. Az ilyen kárfülkékben hegyi tavacsák, avagy tengerszemek alakulnak ki, amelyekben mi úszni szoktunk Mrs. Fraserrel, nem úgy, mint ti, gyáva kukacok. Telefont eltesszük, ha kérhetem, ha csak nem a házi dolgozathoz készítünk fotókat. A szelfizést mellőzzük. Téged erodált már gleccser, Chrissy? Akkor nincs szelfi.

– Menjünk vissza még régebbre, úgy négyszáznyolcvanmillió évvel ezelőtre. Akkor ez a hegy, amely Wales legmagasabb pontja, még nem volt sehol. Az úgynevezett ordoviciumban, avagy

alsó szilur korban jött létre. Nem, nem lesz kérdés a vizsgán, de attól még érdemes tudnotok. Or-do-ví-ci-um. Jóval a dinoszauruszok előtt... Mondom, *jóval*. De igen, valamikor éltek itt dinók. Nem, ma már nincsenek, ne butáskodj. A dinók nagyon menők, Ryan, de ezek a gigászi erők... Ezek még menőbbek.

– Képném, hogy figyeljetez rám, ha le akartok jutni a hegyről! Amikor összecúsznak a kontinensek, és kiemelkednek a vízből a meggyűródött kőzetlemezek, és vulkánok képződnek, igen, itt, hát nem hihetetlen? Csukjátok be a szemeteket, és nézzétek meg jól, értitek, hogy gondolom. Csukjátok be a szemeteket, és képzeljétek el, hogy... Jó, képzeljetez ide dinókat, ha akartok, így nem lesz valóságghú a kép, de tegyétez rá őket nyugodtan. Szóval a lényeg, hogy ne feledjétez: ez a folyamat nem áll le pusztán azért, mert mi, emberek, itt vagyunk. Zajlik most is, és zajlani fog akkor is, amikor már az utolsó ember is eltűnt a föld színéről. Gigászi erők dolgoznak a talpatok alatt. Semmi sem állandó, változik minden. Sarah Sanders, kérelek, ne ásíts az arcomba! Sétáljunk tovább! Igen, előbb nyissátok ki a szemeteket, hátha az segít.

Elindultak lefelé. Michael jól tudta, hogy a viccek is erednek valahol, akárcsak a folyók, és néha eltűnődött, vajon kitől származik a bevett nézet, amely szerint a főcitanárok unalmasak? Valami könyv lehet a forrás, vagy egy durcás gyerek, vagy egy megkeseredett fizikus kolléga? Tőle távol állt, hogy ócsárolja mások szaktárgyát, de azért felmerült benne, hogy ugyan mitől olyan érdekesek a történészek? Attól, hogy ide-oda ugrálnak a Tudorok és a weimari köztársaság között? És az irodalomtanárok sem szökdécselnek a padok tetején, a matekosok pedig prédikálhatnak a számok szépségéről, amennyit akarnak, ha a gyerekeknek ez kínai. De valahogy mégis a földrajzosok lettek a poénkodás céltáblái, és most rá, Michaelre, azaz Mr. Bradshaw-ra várt a feladat, hogy rácáfoljon a várakozásokra, és inspirálja a diákjait. Ő haladt az élen, Mrs. Fraser, azaz Cleo pedig

a lemaradozókat terelgette, majd lent, a völgyben Michael az alluviális síkságról beszélt.

– Tizennyolcezer éve, azaz tegnapelőtt, ha földtörténetben gondolkodunk, visszahúzódtak a gleccserek, és itt hagyták nekünk ezt a csodaszép ajándékot.

Michael toppantott párat a lábával, a diákok pedig szófogadóan megnézték maguknak a gleccserek csodaszép ajándékát, a sarat.

– Ez a talaj, ez a gyönyörű, termékeny, tápanyagban gazdag, fekete föld, a gleccser alól bújt elő, mint a lisztte őrölt gabona, és legyezőszerűen szétterült a völgy fenekén. Ezt nevezzük hordalékos, azaz alluviális síkságnak. Alluviális! Milyen pompás szó! És a szétterülő ásványi anyagok beszivárogtak fűbe-fába meg az itt természetett növényekbe meg a hideg ebédhez járó almába, amit jóízűen megettetek, azaz meg kellett volna ennetek. Hát nem elképesztő? Az ősi gleccser hordaléka belétek költözött, abból van a kalcium a csontjaitokban, a vas a véretekben...

Michael tűnődött egy kicsit, hogy tovább fűzze-e a gondolat-sort, és taglalni kezdje-e az említett kémiai elemek, vagy akár a világegyetem eredetét? Megmondja-e a gyerekeknek, hogy mindannyiukat csillagokból gyúrták? Tudta, hogy a tinédzserek agya könnyen beindul, de nem feltétlenül a kémiára meg a fizikára, és azt is tudta, hogy az ebédhez kapott alma dél-afrikai.

– Akkor hát... Van kérdés? – fordult szembe végül a harminc zsíros, képlékeny, kialakulatlan arccal. Volt, aki durcás képpel, szúrósan nézett ki a kapucnija alól, mások pedig sugdolóztak, vagy a bennfentes vicceiken vihorásztak. Michael szenvedélyes, elhivatott pedagógus volt, és mindent elkövetett, hogy áttörje a kamaszkori közöny falát, de tudta, hogy a gyerekeket foglalkoztató kérdésekre nem neki kell választ adnia. Hiszen hogy ismerné fel valaki a réteges gomolyfelhőt, ha a laposüvegen és az Elf Baron jár az esze, meg azon, hogy tetszik-e a lánynak? Hogy verse-nyezhetne a hegy az állukon nőtt furunkulussal? Michael tudta,

hogy este, az ifjúsági szállón megint jön a szokásos macska-egér játék: zseblámpás őrjárat hajnali háromkor, vegyük úgy, hogy ezt nem láttam, oltsd el gyorsan, nyomás vissza a szobádba, holnap nagy nap vár ránk! A terepgyakorlat végeztével pedig görnyedten, sápadtan, hullafáradtan, de nem szívesen tér haza.

Michael „csak” tanár volt, apa nem. Pedig próbálkoztak, de közbejött mindenféle komplikáció meg akadály, és most már nehezen tudta elképzelni, hogy milyen lenne a szülői szerepkör. Azt tudta, hogy össze sem lehet hasonlítani a tanári szereppel, és vajmi kevés átfedés van a kettő között, hiszen a szülő esetleg taníthatja ugyan a gyereket, a tanár részéről viszont hiba, ha helyettesíteni próbálja a szülőt. Ugyanakkor néha az volt a benyomása, hogy az ötnapos terepgyakorlatba sűrűsödik össze a kamaszkor minden zűrzavara és szorongása, még hozzá nemcsak a csínytevések, a kosz és az elhanyagoltság szintjén, hanem a komolyabb érzelmek szintjén is. A népszerű, magabiztos gyerekeket Mr. Bradshaw hagyta, hadd kavarjanak kedvükre, inkább az ideges, félszeg társaikra fókuszált, akik a többiektől lemaradva csüngtek az ereszkedőkötélen. A bizsergő, pattanásos, szorongó képük láttán nehéz volt elképzelni, hogy csillagokból gyúrták őket, de Michael így is érzett irántuk bizonyos, a szakmájából adódó gyengédséget.

– A táj maga az élet – mondta nekik –, és ha szemügyre veszitek, miután elszakadtatok egy percre a telefontól, Sarah Sanders, most már tényleg bedobom a következő gleccsertóba, szóval akkor látni fogjátok, hogy milyen szép, és olvastok is benne, mint a nyitott könyvben. Miért vannak itt farmok? Miért ilyen színű a talaj? Miért csak a hegy fölött látunk felhőket, a völgy fölött pedig nem? Miért csillognak így a napfényben a kövek? Nézzétek, milyen gyönyörű! Nézzétek!

Michaelnek feltűnt, hogy a hátul álló fiúk összehúzott kapucnija bűvármáskot idéz, a vállukat pedig rázza a visszafojtott röhöges. Tudta, hogy kedvelik őt mint tanárt, jobban is, mint

gondolná, de nem övezi rajongás, mert már képtelen eljátszani a laza, vicces figurát. Őszinte szenvedéllyel szerette a tantárgyát, és az őszinte ember könnyen lesz nevetség tárgya. Tudta, hogy minél szenvedélyesebben beszél, annál jobban röhögnek rajta, ahogy akkor is röhögtek, amikor Mrs. Bradshaw elköltözött, és pár fiú meglátta, hogy ő sír a kocsijában. Mert nincs a világon semmi, de semmi, amin egyes kölykök ne tudnának röhögni.